

Frankfurti iskola: a deviánsképzés szaktudománya

2021 október 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nyugati szociokulturális rothadás gyökerei nagyon mélyre nyúlnak le, és már legalább egy évszázada kicsíráztak.

Marxista agitátorok és ideológusok igencsak homogén klánjával kezdődött minden az európai kommunista mozgalmon belül. Ma ez frankfurti iskolaként ismert, és az eszméi megrontották az egész nyugati társadalmat.

A nyugati szociokulturális rothadás gyökerei nagyon mélyre nyúlnak le, és már legalább egy évszázada kicsíráztak. Marxista agitátorok és ideológusok igencsak homogén klánjával kezdődött minden az európai kommunista mozgalmon belül. Ma ez frankfurti iskolaként ismert, és az eszméi megrontották az egész nyugati társadalmat. Az első világháború előtt a marxista elmélet azt feltételezte, hogy ha háború robban ki Európában, a munkásosztály fellázad a burzsoázia ellen, és győzelemre viszi a kommunista forradalmat. Ahogyan azonban a marxizmus esetében általában, a gyakorlat most sem követte az elméleti sémát. Amikor ugyanis 1914-ben kitört a háború, a proletariátus nem a burzsujok ellen fordult, hanem szépen libasorban kivonult a frontra egymást gyilkolni. Így aztán a háború végén a marxista teoretikusoknak el kellett gondolkodniuk azon, hogy mi nem stimmel az elmélettel.

Antonio Gramsci, az olasz kommunisták vezéregyénisége úgy vélte, hogy megtalálta a megoldást. Az ortodox marxista tanokat revideálva azt állította, hogy a kultúra nem csupán a gazdasági rendszer egyszerű szuperstruktúrája, hanem a társadalom központi eleme, amelynek a „megszállása” alapvető fontosságú egy kommunista forradalom sikeréhez, máskülönbén a tömegek továbbra is ragaszkodni fognak apáik kulturális és vallási örökségéhez. Ehhez forradalmi értelmiségieket kell elhelyezni minden kulturális és iskolai intézményben, hogy a tömegeket könyvek, a tömegtájékoztatás, a mozi révén átneveljék, befogadóvá téve őket a forradalmi eszmék iránt, és így elkészítsék az „új ember” eljövetelét.

A kulturális hegemonia megszerzésének első lépését egy új marxista agytröszt létrehozása jelentette a frankfurti egyetemen Társadalomkutató Intézet néven, amely később frankfurti iskolaként vált hírhedtté, és *Max Horkheimer* irányításával elkezdte *Freud* eszméivel feltuningolni a klasszikus marxizmust. A hagyományos marxista tanítás szerint a világ proletárait az uralkodó osztályok nyomták el, míg a revizionista marxisták elmélete, az úgynevezett kulturális marxizmus szerint a kapitalista társadalomban pszichikailag mindenkit elnyomnak a nyugati kultúra intézményei.

Miután *Hitler* hatalomra került Németországban, a légkör enyhén szólva nem kedvezett az iskola „kemény magját” alkotó marxisták számára, akik tehát kénytelenek voltak áttelepülni az USA-ba, ahol a New York-i Columbia Egyetemen vertek tanyát. Itt élesítették ki azt az eszközt, amelyet a nyugati kultúra felforgatására használtak: a nyomtatott szót. Így öltött testet az úgynevezett kritikai elmélet, amely az elnevezéséhez híven azt jelenti, hogy kíméletlen bíráló alá kell vetni a nyugati kultúra minden pillérét (családot, erkölcsöt, vallást, demokráciát, racionalitást, szólásszabadságot stb.), amíg össze nem omlanak a nyomás alatt.

A frankfurti iskolások két fő csoportra osztották a társadalmat: az elnyomókra és az elnyomottakra, *Erich Fromm* a férfiak és nők közötti kapcsolatot is „egy győztes és egy legyőzött csoport közötti kapcsolatként” definiálja. Ebből kiindulva azzal érveltek, hogy a férfi és női társadalmi szerepek az „elnyomók” által meghatározott nemi különbségeknek köszönhetőek, más szóval a biológiai nem pusztán „társadalmi konstrukció”, nem pedig realitás.

Az autoriter személyiség (1950) című könyvkiáltványuk egyik társszerzője, *Theodor Adorno* hagyományos nemi szerepeket és erkölcsöket elítélteként azonosítja, azokhoz a tradíciókhoz kapcsolva őket, amelyek az európai fasiszmus felemelkedéséhez vezettek. Nem véletlen, hogy a politikai korrektség szótárában mindmáig a „fasiszta” (vagy valamelyik szinonimája) az abszolút szitokszó. *Herbert Marcuse* az *Érosz és civilizáció* (1955) című könyvében kifejti, hogy a nyugati kultúra zsigerileg elnyomó, mert a társadalmi haladás oltárán úgymond feláldozta az egyéni boldogságot, amely számára a korlátlan hedonizmust jelenti.

Korrekcióként a freudi „polimorf perverzítást” ajánlja, vagyis a társadalmilag normatív szexuális magatartáson kívüli nemi kielégülés elérésének képességét minden elképzelhető és elképzelhetetlen aberráció gyakorlásával. Annál is inkább, mert a történelem tanúsága szerint a szexuális szabadosság és a hagyományos férfi-női nemi szerepek felcserélése mindig az ezt gyakorló és eltérő társadalmak hanyatlásához vezetett. *Joseph D. Unwin* oxfordi szociálintropológus *Szex és kultúra* (Sex and Culture, 1934) című könyvében 86 társadalom és civilizáció 5000 éves történelmének a tanulmányozása alapján arra a következtetésre jutott, hogy miután egy kultúra a teljes szexuális szabadságot választotta, három nemzedék múlva összeomlott a „legalacsonyabb virágzás állapotába”, amely szinten rendszerint meghódította vagy átvette egy nagyobb társadalmi energiájú másik

kultúra.

Horkheimer korábban feltett kérdésére, hogy a proletárok helyett kik fogják alkotni a marxista forradalom új élgárdáját, Marcuse válasza így hangzott: a különböző kisebbségek, tehát váltakozva vagy egyidejűleg az egyetemisták, a munkanélküliek, a színes bőrűek, a nők, a homoszexuálisok, a bűnözők, a szélsőbalos aktivisták, a katonai szolgálatot megtagadók, az illegális bevándorlók és mindazok, akik védelemre szorulnak. Szerinte ugyanis az ortodox marxisták tévedtek, amikor hittek a proletariátusban, mert „a munkásosztály nem forradalmi osztály”, ellenben a radikális diákok és kisebbségi áldozatok koalíciója mint új forradalmi élgárda megdöntheti a burzsoá-kapitalista rendszert a Gramsci-féle „hosszú menetelés az intézményeken keresztül” stratégiát követve.

A 60-as évek felforgató mozgalmi (fekete hatalom, feminizmus, pederasztajogok, szexuális forradalom stb.) kedvező alkalmat teremtettek a frankfurti iskola számára a kultúrmarxista eszmék fősodorba plántálására, amelyek futóként terjedtek az angolszász és nyugati-európai egyetemeken. Így Marcuse Elnyomó tolerancia (1965) című esszéje már mindenhol kedvező táptalajra talált. Ebben azzal érvel, hogy mindegyik eszme törése a „korrekt” eszmék elnyomását jelenti, és megalkotta a „felszabadító tolerancia” fogalmát, türelmet követelve bármilyen baloldali és türelmetlenséget minden jobboldali eszme iránt.

A frankfurti iskola egyik állandó toposza éppen a totális intolerancia minden olyan nézettel szemben, amely különbözik az övétől. Ez az egyik alapvonása napjaink politikai korrektségének is, amely nem más, mint demokratikus mezbe öltöztetett funkcionális totalitarizmus, és az USA-ban zajló afrobolsevik államcsíny hivatalos ideológiájának számító woke-izmus elhatalmasodását elősegítő intellektuális terrorizmus. Ez azonban már egy másik (rém)történet.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

